

Cestou do redakce týdeníku PRAVDA sledoval z okna drnčící tramvaje černou vránu. Proletěla kolem jako špinavý útržek noci a s cynickým gustem orazítkovala rameno muže v dlouhém černém kabátě. „Buřinkář,“ uchechtl se Martin. Muž určitě patřil do soukromé armády starosty Jiřího Hrdiny. Fanatičtí strážci pořádku, kteří město po velké epidemii a krvavé občanské válce neprodyšně uzavřeli. Oficiálně kvůli „biologické bezpečnosti“, neoficiálně proto, aby nikdo neutekl z tohoto rozlehlého vězení bez mříží.

Redakce PRAVDY kdysi hřměla hlasem celého města, teď však skomírala a tiskla jen padesát tisíc výtisků pro město duchů. Skutečným králem chodeb byl David „Bouchač“ Bouchal – dvoumetrová hora svalů v perfektně střiženém obleku, která své bezcitné oči i veškeré emoce skrývala za neproniknutelnými černými skly brýlí. Bouchal se vyžíval v lidské bídě a díky temným kontaktům u policie se dostával na místa činu dřív, než se krev stačila vsáknout do prachu cest.

Martinova práce měla, alespoň navenek, daleko sladší a nevinnější náplň. Psal reportáže o zapomenutých koncertech a vymýšlel dětské příběhy o dvou nešikovných králících pro svého jediného přítele, ilustrátora Ondřeje Loudu. Ondřej byl muž poznamenaný osudem i ohněm. Jizvy po požáru, který ho jako dítě málem pohřbil pod ohořelými ruinami, mu krutě hyzdily levou polovinu tváře, ale jeho duše zůstala nezkaženě dětinská a až k uzoufání upovídaná.

„Tak co ta zpěvačka ve Stromovicích? Byla to cizinka, že jo? Ten přízvuk...“ mlel Ondřej u rýsovacího prkna a v jeho očích se zalesklo nadšení. „Jako kluk jsem byl s tátou ve Španělsku, u moře. Spláchla mě tam tehdy obří vlna, tati mě musel lovit za vlasy, ty vole, to byl hukot!“

Martin ho vnímal jen jako vzdálený šum. Stromovice byly jedinou cestou ven, kdesi hluboko v údolí, spojené s Velkým Hřebenem jen skrze úzké hrdlo podzemního tunelu a rezavých

kolejí. Stará silnice, která se kdysi vinula po úbočí dolů, už dávno neexistovala. Buřinkáři ji preventivně vyhodili do povětří, aby zastavili nákazu – nebo šíření nepohodlných pravd.

Klid redakčního dopoledne přerušil šéfredaktor Vošahlík, muž s pletí barvy starého pergamenu. „Martine, máš tu balík. Kurýr ho nechal na vrátnici, bez odesílatele. Snad to nebouchne, cha cha!“ Jeho smích zněl jako skřípění rezavých pantů v opuštěné márnici.

Když víko lepenkové krabice povolilo, Ondřej se právě nachlchl k další barvitě historce o španělské vlně, ale Martin ho jediným ledovým pohledem zmrazil. Na dně krabice, uprostřed zmuchlaných novin, leželo něco černého a groteskně chlupatého.

Martin opatrně sáhl dovnitř. Prsty se mu zabořily do tuhé, studené srsti.

„Co to sakra je?“ zašeptal Ondřej, tentokrát nezvykle tiše a s viditelným chvěním v hlase.

„Černá králíčí tlapka,“ odpověděl Martin a cítil, jak se mu v hrdle šíří sucho jako na poušti. Byla oddělena nedbale.

Svět kolem něj se na zlomek vteřiny zastavil na mrtvém bodě. V hlavě mu jako siréna začala bít jediná otázka: Jak mě našla? Psal pod pseudonymem, skrýval se v bezpečné anonymitě dětských rubrik a lokální kultury, ale krutá minulost si ho vyhledala i v téhle teplé kanceláři.

„Panebože, Martine, někdo nás chce zabít! Je to vzkaz!“ vyhrkl Ondřej a jeho panika začala nekontrolovaně narůstat. „Přežil jsem oheň, přežil jsem tu vlnu, a teď mě dostane nějaký psychopatickej vrah zvířat! Jdu to nahlásit Vošahlíkovi, nebo rovnou Buřinkářům!“

Martin ho drsně chytil za paži a stiskl tak silně, až Ondřej vyjekl. „Ses posral? Nikam nejdeš. Rozumíš? Nikam. Někdo si z nás jen blbě vystřelil, protože ví, že píšeme o těch králících. Je to jen hloupej žert.“